



Je to snad snílkovský názor, ale trvám na něm.

Rozvoj lidského vnímání a postoj k fenoménům záleží na tom, se slovem poprvé setká a kdo a jak mu je poprvé s l o v o a myslím to doslova tak, i když to lze chápat jako symbol. Nikdy nebylo slovo tak znehodnoceno, jako je tomu dnes (nejméně ve svém obsahu, ale i ve výslovnosti), a to stále rostoucí mírou informací a nadbytkem technických prostředků, jimiž se informace šíří. Bylo by to staromilské (a marné a zbytečné i škodlivé) gesto, kdybychom chtěli technický rozvoj aspoň v duchu zastavovat a vracet čas do blažených dob našeho dětství: tehdy se k nám slovo dostávalo jenom bezprostředně, z úst do uší, nevělekou za sebou nervózní samu sebe překřikující a chaoticky se křížující změť hlasů, zvuků a tónů. K nám – za raného dětství, před padesáti lety – přicházelo prostým, tradičním a přitom neotřelým způsobem, jak k těm před padesáti lety – přicházelo prostým, tradičním a přitom neotřelým způsobem, jako k těm před sto, před dvěma sty lety, šetříc bezbranný sluch.

životu a jeho koho se dítě zjeví. Říkám i když to lze slovo tak znehodnoceno, jako je tomu dnes (nejméně ve svém obsahu, ale i ve výslovnosti), a to stále rostoucí mírou informací a nadbytkem technických prostředků, jimiž se informace šíří.

Záslužné dílo Miloslava Dismana jsme stále ještě neocenili tak, jak si to zaslouží. Schopnost ocenit je do hloubky a ukázat na další významy jeho zásluh souvisí s tím, do jaké míry si uvědomíme jeho paradoxní spojení s technikou rozhlasu, vynálezu, který v sobě má prvky snižující výjimečnost a váhu slova. A právě Dismanovo velké dílo je příkladem nesentimentálního a přitom citlivého způsobu, jak využít takových paradoxních spojení, jež budou stále častější a potřebnější, aby se člověk neztratil sám v sobě. Vynesl z chaosu orosené slovo, slovo, jež je na počátku lidského uvědomění sebe sama a z něhož jednou vyroste gesto, čin.

**František Hrubín (předmluva z knihy Miloslava Dismana a Vratislava Kubálka – Dětský přednes a dramatický projev)**

## Představení v Bříství

V neděli 18. 12. jsme odehráli vánoční představení v kostele v Bříství.

O tom, jak představení probíhalo, vás jistě bude informovat ve svém příspěvku do našeho časopisu kolegyně Julie Součková (pozn. redakce: Julčo, kdepak ho máme?). Já se spíše zaměřím na kostel, ve kterém se představení odehrálo, tedy kostel Nalezení sv. Kříže. Obec Bříství se nachází ve Středočeském kraji. Původně románský kostel byl založen břevnovským klášteřem v polovině 13. století. V polovině 14. století je goticky přestavěn a ve století 18. zbarokizován a rozšířen o chrámovou loď. Na severní straně kostela se dochoval románský portál. Zajímavostí je, že hlavní oltář pochází z kostela sv. Vavřince v Praze pod Petřínem a přenesen byl roku 1789.

ViGr



## Havel

F.S.: O čem je „Havel“?

J.S.: Havel nemá žádný děj.

F.S.: Jak ho tedy dokážete hrát?

J.S.: V té hře jsou různé výkřiky, takže nejdřív řekneme nějakou pohádku z Pižďuchů, potom chvíli nic a potom třeba jinou.

F.S.: Budete hrát táborové představení Havel i jako něco jiného?

J.S.: Ano, natočili jsme ho i jako rozhlasovou hru. (poněkud skromnější Svět poezie – pozn. red.)

F.S.: Z čeho je to nové představení složeno?

J.S.: Z básniček, pohádek, slov a vět, které si vymýšlel Václav Havel. Dohromady je sestavili Vlasta Kaňka a Prašivka.

F.S.: Jak vás ty Havlovy texty baví?

J.S.: Je to legrace a dost se při tom nasmějeme.

F.S.: Děkuji za rozhovor.

J.S.: Není zač.

FraSo a JulSo

## Bratři Lví srdce

je napínavá, dojemná a trochu strašidelná knížka.

Byla to už nějaká doba, co jí mamka koupila a od té chvíle odpočívala v knihovně. Pak na ni ale přišla řada a začali jsme ji číst večer v posteli před spaním. Bylo jasné, že nás knížka a její příběh dostaly. Vždycky jsme pak přemlouvali mamku, aby nám přečetla ještě jednu kapitolu, a nemohli jsme se dočkat večera.



Je o sourozenecké lásce dvou bratrů. Mladší se jmenuje Karel a starší Jonatán. Spolu bojují proti zlému Tengilovi, který žije za prastarou praěkou v prastarých prahorách v temné Karmányi, a proti jeho pravěké příšeře Katle.

Když se o nich četlo, byla Johanka strachy zalezlá pod peřinou, dokud nezmizeli ze scény.

Kniha má úžasně vybudovaný svět a jeho metafyziku.

Když zemřete, objevíte se v Nanigiale. Jsou tam dvě zelená údolí; Šípkové a Třešňové, oddělená horami, přes které jde přejít jenom krkolomnými cestičkami. Za proudem praěky, která jde přejít pouze po mostě vedoucím nad Karmovým vodopádem, se rozkládá Karmánye. Když podruhé zemřete, dostanete se do Nangilimi. Tam již není žádné zlo.

Ještě prozradím, že celý příběh dopadne dobře, je to přece pohádka, ale napětí bylo nesmírné. Málokdo by řekl, že tuto knihu napsala Astrid Lingnerová. Spíš mi to připadá jako styl Rowlingové.

Doporučuje  
**Kryštof Racek**  
a strašpytel **Jája**



NEJVÍC SEM SI OBLÍBILA HUBERTA, PROTOŽE BYL NĚCO JAKO SNĚŽEK Z HARRYHO P. TAKY SMĚMU NEVĚŘILI A PAK PŘEKVAPIL. NEJVÍCE SEM SE BĀLA KATLY PROTOŽE BYLA STRAŠIDELNĀ HNUSNĀ.  
JOHANKA



## L' Asteciv meč v Redutě

Když jsme s bývalými „mlsáky“ v Redutě měli hrát představení O žabě, starém veteránovi a ozvěně, přišel jsem tam dřív, a když jsem vstoupil do šatny, uviděl jsem zpod kostýmů čouhat kus dřeva. Zajímalo mě, co to tam mají, a když jsem to vytáhl, zjistil jsem, že je to dřevěný meč. Bylo na něm napsáno L' Astec. Byl to meč z Knoflíkové války, patřící vůdci Velraňáků. Od dětí, které tam přišly po mně, jsem se dozvěděl, že Knoflíkovku jsme v Redutě hráli asi před dvěma lety! Našel jsem tedy dva roky zapomenutý meč.  
**FraSo**



## O jednom z nás



To je Vašek.

Je to můj kamarád, poznali jsme se v kině.

Seznámil mě s Vašíkem Lojza (můj bratr), který ho znal z natáčení s panem Svěrákem.

Pak, když se dostal do Dismaňáku, tak jsme byli rádi. Vašík už s námi hrál představení Český rok.

Vašík je veselý a vtipný, ale někdy to s tím vtipkovaním přehání, ale to se jistě zlepší.

**JoGr**

## Hrajeme

**Hrajeme: 22.2. 18:00 ...a bolelo nebe – Malá scéna divadla Minor**

## Vysíláme

**Vysíláme: 4.2. 22:45 ČRo Vltava – Svět poezie: Václav Havel – Až budu velký, naučím se psát básně**

**DRDS**  
**Dismaňův rozhlasový dětský soubor**

Dispress číslo 259 připravili: Julie Součková, Johanka Racková, František Souček, Kryštof Racek, Josef Grec, Vincent Grec, Jakub Sejkora, grafika Magdalena Martinovská